

МИКОЛА ВОРОНИЙ (1871 – 1938)

*Перезентацію виконала
студентка 22-ї групи
факультету філології та журналістики
Новіченко Катерина*

Український письменник,
перекладач, поет, режисер,
актор, громадсько-політичний
діяч, театрознавець. Один із
засновників Української
Центральної ради. Один із
засновників і режисерів
Українського національного
театру (1917).

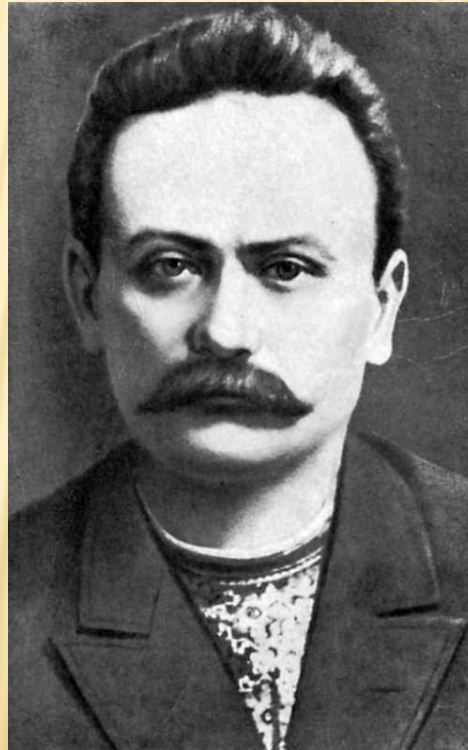

Микола Кіндратович Вороний

Народився народився 24 листопада на Катеринославщині в сім'ї ремісника. Навчався в Харківському і Ростовському реальних училищах, згодом у гімназії в Ростові-на-Дону. Продовжував навчання у Віденському і Львівському університетах (філософський факультет).

У Львові зблизився з І. Франком; він справив великий вплив на витвір світогляду, літературно-естетичних поглядів Вороного. Працював бібліотекарем і коректором Наукового товариства імені Шевченка, режисером українського театру товариства «Руська бесіда», в редакції журналу «Життя і слово», де вів рубрику «Вісті з Росії». Допомагав І. Франкові у виданні газети «Громадський голос» і «Радикал», деякий час був неофіційним редактором журналу «Зоря».

З 1897 — актор трупи М. Кропивницького, П. Саксаганського, О. Васильєва та інших.

1901 залишив сцену і служив в установах Катеринодара, Харкова, Одеси, Чернігова.

1917 — один із засновників Української Центральної ради.

1920 емігрував за кордон. Жив у Варшаві, невдовзі переїхав до Львова. Викладав в українській драматичній школі при Музичному інституті імені М. Лисенка. Викладав у Харківському музично-драматичному інституті, згодом працював у Києві у Всеукраїнському фотокіноуправлінні.

1934 — М. Вороного заарештовано як польського шпигуна. 7 червня

1938 розстріляний за вироком особливої трійки УНКВС Одеської області з групою селян.

10 листопада 1957 ухвалою президії Кіровоградського обласного суду Миколу Вороного реабілітовано.

ТВОРЧІСТЬ ПИСЬМЕННИКА

Перші поетичні твори написав ще навчаючись у Харківському реальному училищі. Друкуватися Вороний почав у 1893 (вірш «Не журись, дівчино»).

1899 року поет написав свій найвідоміший твір — поему «Євшан-зілля» про необхідність повернення людині історичної пам'яті, усвідомлення своєї національної приналежності. У 1901 р. в «Літературно-науковому вістнику» опублікував відкритий лист програмного характеру, де закликав письменників до участі в альманасі, «який змістом і формою міг би хоч трохи наблизитись до нових течій і напрямів сучасних літератур».

Творчість Вороного знаменує розрив з народницькою традицією, їй притаманна різноманітність метричних форм і строфічних побудов. Тяжіння до модернізму не перешкоджало Вороному писати твори, пройняті щирою любов'ю до народу, шаною до його найкращих синів («Краю мій рідний», «Горами, горами», «Привид», вірші, присвячені Т. Шевченкові, І. Франкові, М. Лисенкові). Водночас створює поезії, в яких висміює псевдопатріотизм («Мерці», «Молодий патріот», «Старим патріотам»).

ЗБІРКИ ПОЕЗІЙ

- * Ліричні поезії (1911)
- * В сяйві мрій (1913)
- * Євшан-зілля (1917)
- * За Україну! (1921)

МОТИВИ ЛІРИКИ

Національно-патріотична лірика

Твори про безмежну любов до України, про її мужніх, відважних борців, які готові відстоювати свободу в будь-який спосіб.
«Євшан-зілля», «За Україну!»,

Інтимна лірика

Присутній інтерес до внутрішнього світу людини, прагнення художньо дослідити складність і суперечливість її переживань і настроїв.
«На скелі», «Хвиля», «Зрада», «Нехай і так». Останній вірш циклу «*Finale*» завершує ліричну драму і поета, і його героя.

“БЛАКИТНА ПАННА”

Має крилами весна запашна,
Лине вся в прозорих шатах,
У серпанках і блаватах...
Сяє усміхом примар з-поза хмар,
Попелястих, пелехатих.
Ось вона вже крізь блакить
майорить,
Довгождана, нездоланна...
Ось вона — Блакитна Панна!..
Гори, гай, луги, поля — вся земля
Їй виспівує: "Осанна!"
А вона, як мрія сну чарівна,
Сяє вродою святою,

Неземною чистотою,
Сміючись на пелюсках, на
квітках
Променистою росою.
І уже в душі моїй в сяйві мрій
В'ються хмелем арабески,
Миготять камеї, фрески,
Гомонять-бринять пісні
голосні
І сплітаються в гротески.

1912

АНАЛІЗ ПОЕЗІЇ

Провідний мотив: *возвеличення краси природи та єдність її з мистецтвом. Блакитна панна – це образ-символ Весни «у серпанках і бляватах», якій уся земля виспіває: «Осанна!» і тривожить душу ліричного героя*

Вороний витворює гімн весняній природі, молодості, натхненню, оспівав весну як блакитну панну. Поряд зі звичними, традиційними у фольклорі та в літературі засобами виразності (весна запашна, чарівна, у прозорих шатах, у серпанках) автор використовує біблійну урочисту лексику («Осанна!»), метафори («в душі моїй, в сяйві мрій в'ються хмелем арабески»), мистецькі терміни (арабески, фрески, гротески). І це надає творові неповторне інтелектуально-мистецьке естетичне забарвлення.

Не можна не помітити в «Блакитній панні» Вороного і специфічного розміщення рядків у строфах: вони ніби сходинок, по яких скрапує на весні талий сніг під грою сонячного проміння. Таке розміщення рядків поезії будить особливий темпоритм.

**ДЯКУЮ
ЗА УВАГУ**

